

lovsbrud, Regjeringen ved Udstedelsen deraf havde begaaet, erklærede vi, at vi havde saa megen Tilid til den daværende Regjerings Chef og den høitærede Justitsminister — hvis Navn som Jurist er fuldt saa stort som mange af de Mandes Navne, som de Herrer have ansøgt til Støtte for dem, og som oven i Kjøbet ikke altid have sagt mange af de Ting, som de lægge dem i Munden —, at det gjorde os noget reserverede i vor Mening. Men jeg for mit personlige Vedkommende fandt det aldeles korrekt ikke at gaa videre end at sige: Lad os se, hvad den kompetente Domstol siger om dette Spørgsmaal. Der var fra de Herrer's Side Beredvillighed til Stede dertil; det blev vistnok udtalt af dem som en Selvfølge, at Regjeringen skulde drages til Ansvar for dette efter deres Mening ulovlige Skridt. Vi maatte blot sikkre os en Rigsrets Afgjørelse af Spørgsmaalet, thi jeg har altid holdt paa, at enhver Mening fra Enkeltmand om et saadant Spørgsmaal er betydningsløs overfor den rette og kompetente Autoritet, og jeg kan paa ingen Maade dele den Opfattelse, som det ærede Medlem for Rjebenhavn's Amts 5te Valgkreds udtalte forleden, at det var ikke saa væsentligt, hvad Rigsretten mente om et saadant Spørgsmaal. Det var den almindelige Opinion i Danmark, og det var Folkedommen af de to Trediedele af Valgerne, som maatte afgjøre dette Spørgsmaal. Spørgsmaalet om en enkelt Lovs Overensstemmelse med Grundloven er imidlertid i allerinderste Forstand et juridisk Spørgsmaal, og det kan ikke nytte at lade den Slags Ting komme til den endelige Afgjørelse ved den almindelige Opinion, thi der er ikke det Mindste i Veien for, at den Opinion, som maasse i dette Dieblit er til Stede, og efter hvilken de ville kunne fordømme Ministeriet med to Trediedele, om et halvt Aar gaar lige den modsatte Veie og maasse finder, at det havde været bedst at fristjende. Mere paalidelig er Opinionsen ikke i slige Spørgsmaal, og derfor have vi været berettigede til først lidt senere med større Styrke at kunne erklære, at Regjeringsens Optræden i dette Stykke, som vi altid have billiget, fuldstændig har hvilet paa lovlig Grund, efter at vi have set, at de Herrer efter deres Handlemaade nødvendigvis maa antages at være gaaede ud fra det Samme siden de ikke have anlagt en Rigsretssag, idet de formentlig have ment, at denne Sag vilde gaa dem imod, saaledes at det Skridt vilde være blevet erklæret for lovligt, som vi ansaa for at være lovligt. Det vestindiske Spørgsmaal har den ærede Conventionspræsident selv forsvaret omtrent med de samme Vaaben, som vi have forsvaret det med paa Valgtribunerne, og dette Spørgsmaal har været saa simpelt, at det i alt Fald er gaaet mig saaledes, at, naar Modpartiet har taget dette Spørgsmaal frem paa det ene og det andet Valgmøde, er det blevet kjed af det, og paa det sidste

Valgmøde har jeg ikke hørt Noget om den vestindiske Sag; større Styrke har den ikke i Valgerbefolkningen. Der, hvor jeg har været, har jeg ikke hørt noget Menneske erklære den Fremgangsmaade, Regjeringen har brugt, for ulovlig, om den end misbilligedes nok saa meget fra de Herrer's Standpunkt. Naar der nu altsaa er Tale om med de Anskuelser, som jeg har, at slutte sig til den Side, som støtter Regjeringen, saa forstaar jeg ved at støtte en Regjering det, at man ikke er med til noget som helst Angreb paa Regjeringen, ikke er med til Noget, som kan lægge Regjeringen Hindringer i Veien, saalænge man billiget dens Politik, og jeg for mit Vedkommende erklærer, at jeg fuldstændig billiget Regjeringens Afkærd i disse store Spørgsmaal til Dato. Hvad der vil ske for Fremtiden, veed jeg ikke, og bestyrer jeg mig ikke om i Dag, men jeg hævder min fuldstændige Frihed lige overfor et hvilket som helst Lovgivningsspørgsmaal, og det mener jeg, man bør gjøre overfor den Gruppe, som man ellers slutter sig til. Jeg vil i den Henseende opfordre de Herrer til at gjøre Prøve med os nye Medlemmer, om vi ikke skulde kunne arbejde sammen, naar de Herrer tage fat paa Lovgivningsværket og ikke blot forlange dette eller hint andet Ministerium. (B Holm: Det have vi gjort i mange Aar!) Ja, de Herrer have vel gjort det, men de have gjort det paa den Maade, at de have sagt: Den og den Lov kan det ikke nytte at tage fat paa, thi der kan ikke komme Noget ud af den under det nuværende Ministerium. Det er ikke det, som Befolkningen opfatter som egentligt Arbejde — det er i ethvert Tilfælde ikke anstrængende Arbejde — men det Parti, som vil vente at komme frem her i Folkethinget, maa vistnok se at præstere virkeligt Arbejde, thi det er det, Befolkningen forlanger. Man kan jo forsøge det gennem Lovforslag, gennem Endringsforslag og, om det er nødvendigt, gennem Jellesudvalg, om man ikke skulde kunne naae til noget Resultat. — Jeg skal nu slutte disse Bemærkninger for ikke at optage for megen Tid og slutte dem med den Bemærkning om Finantsloven, at det har glædet mig overordentlig ikke fra nogen Side at have hørt Tale om Midet, end at man for Noor skulde tage fat paa Finantsloven. Noget af de sidste Ord, man hørte ude paa Landet, var: Ikke en eneste Øre til Regjeringen; men da de havde lidt dette Nederlag, var der Folk, som sagde: Nu maa vi forhandle, og det er overordentlig glædeligt at se, at der synes fra alle Sider at være en meget stærkt fremherskende tilbøjelighed til at forhandle, medens der ikke har været Tale om at bruge de Midler, man har brugt før. Jeg skulde derfor blot anbefale Finantsloven for at slutte dermed, (Ufbrydelse) ja, jeg vil ikke have, at det skal se ud, som om det, jeg har sagt, slet ikke vedkom Finantsloven — jeg vil altsaa anbefale at behandle